

KS. IRENEUSZ WERBIŃSKI ^{a,®}

 0000-0001-7705-9922

^a Akademia Jagiellońska w Toruniu, ul. Prosta 4, 87-100 Toruń, kujawsko-pomorskie, PL

[®] Werbum@UMK.PL

Wiktor Hołtyn, *Współczesne koncepcje świętości. Świętość w świetle Katechizmu Kościoła katolickiego*, Włocławek – Wąsosze, Teologiczne Towarzystwo Naukowe Wyższego Seminarium Duchownego we Włocławku 2026, 270 s.

Pierwsza część tytułu publikacji ks. Wiktora Hołtyna *Współczesne koncepcje świętości* przywołuje w mojej pamięci – prowokacyjne może się wydawać – pytanie papieża Jana Pawła II: „Czyż można bowiem zaprogramować świętość?”. To pytanie postawił papież w liście apostolskim *Novo millennio ineunte* (n. 31). Na to pytanie nie udzielił wprost odpowiedzi, ale jego styl życia (świadek świętości), liczba ogłoszonych świętych i błogosławionych (szczególnie osób świeckich) pokazuje, że papieżowi nie tyle zależało na głoszeniu jakiejś koncepcji świętości, lecz na uzmysłowieniu katolikowi, że świętość życia jest konsekwencją przyjęcia sakramentu chrztu: „Zadać katechumenowi pytanie «Czy chcesz przyjąć chrzest?» znaczy zapytać go zarazem «Czy chcesz zostać świętym?»” (NMI, n. 31). Także w tym liście Jan Paweł II dalej rozwija istotę swoich przekonań na temat świętości, która najpełniej streszcza się w radykalizmie Kazania na Górze: „Bądźcie więc wy doskonali, jak doskonały jest Ojciec wasz niebieski” (Mt 5, 48).

W sposobie swego myślenia papież wychodzi naprzeciw, a nawet obala mylne pojmowanie doskonałości jako nadzwyczajnego ideału, dostępnego jedynie «geniuszom» świętości. Konsekwentnie stwierdza, że „Dzisiaj trzeba na nowo z przekonaniem zalecać wszystkim dążenie do tej «wysokiej miary» zwyczajnego życia chrześcijańskiego” (por. NMI, n. 31).

Wnikliwe pochylenie się nad treścią publikacji ks. Hołtyna pozwala przypuszczać, że pierwsza część tytułu: *Współczesne koncepcje świętości*, ma charakter propozycji, próbuje zachęcić czytelnika, aby zobaczył jak

na tle współczesnych koncepcji świętości prezentuje się *Świętość w świetle Katechizmu Kościoła katolickiego*.

Autor publikacji rozpoczyna swoje rozważania na temat świętości od stwierdzenia, że człowiek został powołany do szczęścia – życia z Bogiem. Katechizm Kościoła katolickiego utożsamia szczęście ze świętością.

Motywacją i uzasadnieniem słuszności podjęcia jakiegoś zagadnienia jest obecność problemu badawczego. Pytając o problem badawczy recenzowanej publikacji, wydaje się, że komplementarne ujęcie świętości w nauczaniu Soboru Watykańskiego II zostało omówione w literaturze współczesnej. Dalej, gdyby się okazało, że Katechizm dokładnie przedstawia nauczanie soborowe na temat świętości, to omawianie świętości w ujęciu Katechizmu, nie wniosłoby nic nowego do problemu badawczego, a w recenzji pracy naukowej pytanie, co nowego praca wnosi do literatury?, jest pytaniem uzasadniającym sens podjęcia danego tematu. W rozwianiu wątpliwości, czy niniejsza praca ma sens, przychodzi autor we wstępie, pisząc, że soborowe ujęcie świętości Katechizm uzupełnia o doświadczenia Kościoła epoki posoborowej (Sobór zakończył się w 1965 r., Katechizm został opublikowany w 1992 r., a w języku polskim w 1994 r.). Dalej autor dodaje, że Katechizm wskazuje na pedagogię świętości – na konkretne sposoby jej realizacji i owoce wynikające z owej realizacji (n. 11–12). Nie wnikając w jeszcze inne motywy, można uznać za zasadne i potrzebne podjęcie tego zagadnienia.

Recenzent nie ma zamiaru omawiać treści publikacji, z którą zapozna się czytelnik, ale chce wskazać na jej oryginalność i kompetencje.

Już pierwszy rozdział zatytułowany *Antropologiczny wymiar świętości* pokazuje, że świętość nie jest dziełem człowieka, ale biorąc pod uwagę jego ograniczenia i słabości, jest możliwa dla każdego, kto jej pragnie i w pełni zaangażuje się we współpracę z Bogiem, a przede wszystkim, będzie uległy uświęcającej mocy Ducha Świętego.

Oryginalne wydaje się też ukazanie chrystologicznego wymiaru świętości (rozdział II). Można uznać, że ten wymiar świętości ma solidne podstawy teologiczne w pierwszym punkcie (*Kontemplacja tajemnic życia Chrystusa*), zaś w drugim i trzecim widać praktyczny wymiar świętości.

W kolejnych trzech rozdziałach autor ukazuje: *Pneumatologiczny wymiar świętości* (rozdział III); *Eklezjalny wymiar świętości* (rozdział IV) oraz *Kontemplacyjny, apostołski i misyjny wymiar świętości* (rozdział V).

Podsumowując należy też podkreślić, że język pracy jest ciekawy literacko i poprawny naukowo. Autor przebadął oprócz źródeł, bogatą i wartościową literaturę przedmiotu, co też podnosi wartość publikacji.